

Leányvári Újság

Leinwarer Zeitung

AZ ÖNKORMÁNYZAT LAPJA

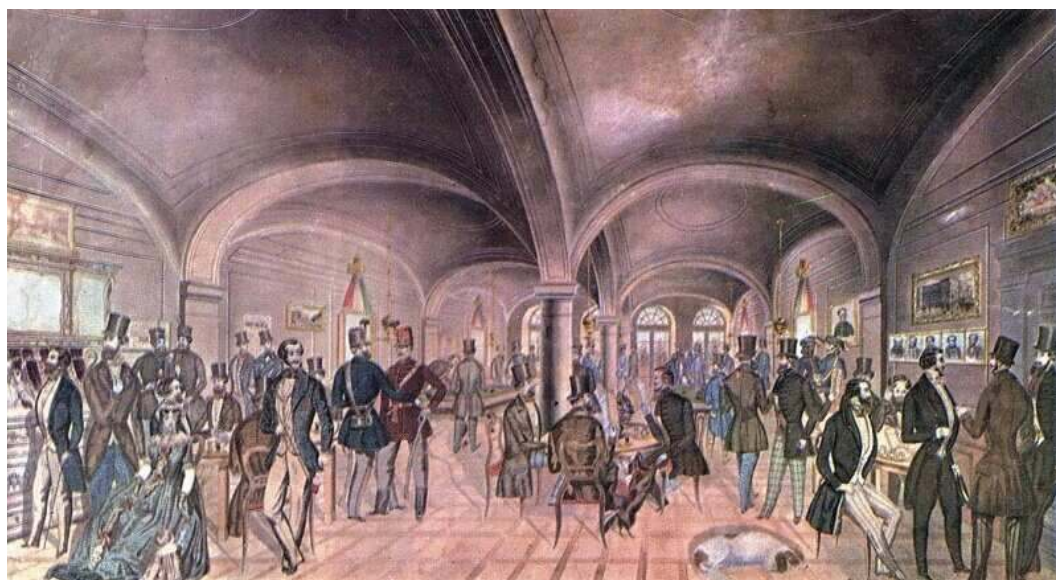
V/3. szám
2011. március

Köszöntjük március tizenötödikét!

„Fiatal Március, most nézz a szemünkbe
S úgy adj nekünk erőt, sugarat, hatalmat,
Amily híven hisszük ezt a forradalmat.”

(Ady Endre: A Márciusi Naphoz)

A szabadság minden embernek, minden népnek és minden nemzetnek egyik legföltettebb kincse. A szabadság boldogabb helyeken a sors adománya, magától értetődő, természetes életfeltétel, mint a levegő vagy a tiszta víz.

„Mi, ezen a tájon megtanultuk, hogy a szabadság kivívott érték, amelyért őseink megharcoltak, amelyért sokan életüket adták, s amelynek megőrzése tőlünk is **bátorságot, bölcsességet, belátást, határozottságot, tudást és emberséget kíván.**”

Ünnepi műsorunkkal március 11-én 12.00-kor állítunk emléket az iskola zsibongójában.

Kérjük, hogy tiszteljük meg Együtt az Ünnepet!

Nagyné Engler Zsuzsa
igazgatónő

BESZÉLGETÉS BALOGH ANDRÁS ÖNKORMÁNYZATI KÉPVISELŐNKKEL, AKI KEDVELI A „KINCSKERESŐ” TÁJÉKOZÓDÓ TURÁZÁST

Az agilis és ambiciózus Balogh András munkahelyi elfoglaltsága – hasonlóan az eddig bemutatott két képviselőtársához – szinte órapontossággal van behatárolva. Előző munkanapja már hajnalban kezdődött egy horvátországi programjával, hogy a megbeszélés után még estére haza is érjen Családjához.

Egy koraesti találkozónkon beszélgettem a fiatal képviselőnkkel, a kényelmesen és esztétikusan be-
rendezett, kandal-
lós meleg szobá-
jukban. Szó került Családjáról, köz-
életi és munkahe-
lyi tevékenységé-
ről, kevéske sza-
badidős lehetősé-
geiről, hobbjáról.
Udvariasan és ba-
rátságosan mon-
dja, hogy szíveseb-
ben beszélne köz-
életi munkájáról,
de végül is az is-
mételt tudósítói kí-
váncsiság elől nem tér ki.

A 39 éves Balogh András Családjával négy éve lakik új otthonukban, melyet rokonai és baráti segítséggel maguk építettek a Kálvária utcában.

A feleség (szül. Horváth Ilona) a kétéves Lilla és a hatéves Réka nevelésével, gondozásával tölti napjait. Ő 16 éve az Invitel távközlési vállalatnál dolgozik, de most gyermekeik érdekei a fontosabbak.

A képviselő úr 17 éve a magyar Suzuki Zrt-nél dolgozik a minőségbiztosítási osztályon. Feladata az új márkamodellek bevezetése és a piaci problémák kezelése. Szereti munkáját és folyamatosan képezi magát. Mintegy tízszer járt a távoli Japánban, az anyavállalat központjában, de a Fiat és

Opel autógyárak fejlesztési központjainál is részt vett már tapasztalatcserén. A folyamatos tanulás mellett a japán munkaintenzitást és munkastílust is meg kellett ismernie, mert az eltérő a hazai gyakorlattól. Mérnök munkatársai ebben is segítségére voltak.

39 éve élek szülőfalumban, és házasságkötésünket is beleszámítva talán ötször jártam a polgármesteri hivatalban, mielőtt képviselő-jelöltséget vállaltam. Az előző választáson én is a vállalkozó-centrikus testület tagjaira szavaztam, mert változáspárti, innovatív személyektől reméltem a várt kibontakozást.

*Tapasztalva a sűrűsödő gondokat, Hanzelik Gábor polgármester-jelölt kérésére vállaltam a képviselő-jelöltséget, és falunk lakóitól bizalmat kaptam el-
képzeléseinkhez, terveinkhez.*

Eddigi képviselő-testületi tapasztalataim igazolták, hogy a helyi közigazgatási munkában hatékony szemléletváltásra van szükség. A gondok halmozódását alapvetően a külső feltételek romlása és a helyi önkormányzati szakmai munka hiányosságai együttesen okozták. Közben folyamatos központi megszorítások érik az önkormányzatot, nem került sor számottevő helyi költségcsökkentő intézkedésekre. Napjainkra elfogytak a község tartalékai, és veszteségbe fordult „gazdálkodásunk”. A rendelkezésre álló forrásainknál többet költöttünk, mert nem volt áttekintés vagy bátorság a népszerűtlen megszorító intézkedések elhatárolására még akkor sem, mikor egyes képviselők

a negatív tendenciákat feltárták.

Az általános gazdasági válság helyi következménye – sok egyéb mellett – a Kálvária-dombi lakópark tervezett fejlesztését is befolyásolja, késlelteti, de a helyi nagyvonalú, elnagyolt vagy pazarló gazdálkodásunk is felszínre került. A képviselő úr számítógépén mutatja a felmérést feltáró táblázatokat, és találomra egy-egy tételéről szól. Szembe kerülünk azzal a szomorú ténnyel, hogy különösebb szakismeret sem szükséges ahhoz, hogy tetten érjük a szélsőségeket.

Munkahelyemen egy határozott vezetői döntés következményeként évi 40 millió forinttal (!) csökkent az irodai papírfelhasználás, miközben sok értékes időnket pazarolva kisebb regény terjedelmű helyi előterjesztéseken vitatkoztunk feleslegesen. Az már önmagában is jelzésértékű, hogy ilyen mértékű aktahalmaz zúdul képviselőtárainkra. Ma már számítógépen olcsóbban, gyorsabban és áttekinthetőbben készülnek az előterjesztések.

Sokunknak lehet viszonyítási alap egy nagyobb lakás drága havi gázköltsége. Ennek háromszorosát nehezen lehet elfogadni még akkor is, ha nem lakossági tarifával számolják a gázfogyasztást.

Az évi 600 ezer forintos önkormányzati telefonköltség is adalék a bőbeszédűségünkhöz. A Kálvária-dombi lakóparknál 400 méter (!) járda sosem készült el, amit kifizettünk. Ez különösen kirívó, ha a munkák mennyiségi és minőségi felügyeletére, átvételére szakembert alkalmazott az önkormányzat.

Örömünk megkeseredett, amikor sokunk önzetlenül végzett és megköszönt óvodai társadalmi munkája mellett egy-két abszurd számlát találunk az óvodai beruházási költségek között.

Nekünk többnyire minden többbe kerül, mint szomszédos településeinknek - zárja értetlenül és kis indulatossággal az eseti felsorolást a képviselő úr.

Az oktatási, nevelési intézményeink társu-

lások formában történő működtetése eddig nem sokat hozott a konyhánkra, de legalább olyan fontos, hogy nem érzékelhető még a változás a munka színvonalában, hatékonyságában, jól lehet e kettős célkitűzés motíválta a szervező munkát.

Az is megfogalmazódott már, hogy mindig csak a pénztelen szegénységünkről van szó, miközben azért más is történt az elmúlt időszakban.

Hát miről kellene beszélnünk, ha szegény az eklézsia, és a pénztelenség gondjaival, szegénységünkkel naponta találkozunk?

Ha az anyagi jellegű alapkérdéseket mellezzük, akkor is találkozunk rosszul értelmezett és antidemokratikus gyakorlattal.

Óvodánk bővítésére volt pályázati lehetőség, amellyel élt az előző testület. A pályázatok körülményes elbírálása miatt kényszerhelyzetbe került a képviselő-testület, és hirtelfelvétellel viszonylag rövid idő alatt elkészült a bővítés, amelynek sokan együtt örültünk. Öt hónappal a tanév elkezdése után tájékoztatást kapott az önkormányzat a pályázat elfogadásáról, amelyet testületi döntés nélkül a polgármester úr visszamondott. A megítélt pályázat után járó sikerdíjat mi-ből és ki fogja kifizetni? Ennél sokkal jelentéktelenebb kérdésekben is hoztunk már határozatokat. Miért nem természetes, hogy a testületi határozatot csak testületi döntéssel módosítjuk?

Művelődési otthonunk felújításához beadott pályázatunk helyzetéről keveset tudunk.

Nincs jó információáramlás és naprakész tájékozottság a szakigazgatás vezetője és a választott tisztségviselők között. A pontos és jó információk alapvető feltételei a hatékony képviselő-testületi munkának. E szinteken a leggyorsabb változásokra van szükség.

Többször is megfogalmazza a képviselő úr, hogy nem apró kicsinyességekről van szó, hanem egy rossz és pazarló beidegződés érhető tetten az aprónak tűnő tények-

ből. A 10 ezer forintok egy- kettő százezres, majd milliós nagyságrendűekké válnak.

A „Hogyan tovább?” kezdetű kérdésekre már némi optimizmust sugalló a válasz.

Pénzügyi bizottságunk és elsősorban annak szakértő elnöke, Kovácsics képviselő-társam irányításával elkészült egy megvalósíthatónak tűnő, szigorú 2011. évi költségvetés-tervezet. Ma realitásnak tűnik annak képviselő-testületi jóváhagyása is, azt követően pedig a következetes és ellenőrzött végrehajtása mindnyájunk közös felelőssége. A hatékony végrehajtás érdekében formálódóban van egy tervezet, amelynek preferálód, de szankcionáló részei is lennének.

Azt gondolom, hogy ez menni fog – fogalmaz optimistán a képviselő úr.

Miből táplálkozik az optimizmusom? Aból az alapvető törekvésünkből, hogy lakosaink száma előbb-utóbb meg fogja haladni a kettőezer főt, és ez esetben jelentősen javulhatnak községünk központi fejlesztési kondíciói is. Tudom, hogy addig még sok lakótársunk türelmét és megértését kell kérnünk, de szerintem ma úgy tűnik, nincs más alternatívánk.

Magam azért is vállalkoztam e feladatra, mert két gyermekünket a falu többi gyermekével együtt szeretnénk színvonalas helyi óvodába és iskolába járatni, és kulturált, egészséges környezetben felnevelni.

A Leányvári Újság perspektívájáról és lehetőségéről tudakozódom befejeződő beszélgetésünkön.

Az újságot is érintik a költségcsökkentő intézkedések, de ennek ellenére fontosnak tartom az írott helyi sajtó folyamatos és sokrétű tájékoztató tevékenységét. Sokunk várja az újságot, amely nem helyettesíthető az internetes tájékoztatással. Az újság a falu lakói számára „kibontotta a főbb, községünket érintő kérdéseket” - fogalmaz plasztikusan a képviselő úr.

A nehéz súlycsoportú közéleti kérdések után, mintegy annak oldásaként, a képviselő úr kevéske szabadidős programjáról ér-

deklődöm.

Gyermekeim és a Családom számomra a legfontosabbak. Sajnos közéleti elfoglaltságom óta velük is kevesebbet lehetek együtt.

Amikor hobbijairól, kedvenc időtöltéséről érdeklődöm, szűkszavúbbá válik.

Ha tehetem, szívesen túrázok. A friss levegőn a hegyeket, völgyeket bebarangolva, annak egy extrém változata az ún. „kincskeresés”, melynek során térkép és GPS után kell megtalálni egy-egy elrejtett tárgyat. Az érdekes sport, amit geocachingnak neveznek, jól ötvözi a tájékozódó képességet és a testkultúrát. Akár a sorolt gondokat megoldó közéleti kulcsok megtalálása is lehetne a keresendő céltárgyak egyike – fűzi hozzá a riport készítője.

A foci és a síelés is jegyzett, de egy különös hobbi az RC autók készítése és versenyszerű távirányítós működtetése. A házilag épített, 30-40 cm hosszúságú autómódellek csapágyazott gumikerekekkel, rugós lengéscsillapítókcal és összerék meghajtással működnek. A távvezérelt akkumulátor táplálta elektromotor 60-70 km/óra sebességgel működteti a versenypályán a színes, mini autócsodákat. Hiába, csak-csak előbújik az autóiipari óriásban a jövőjét megtaláló szakmai vezető, a suzukis képviselő úr.

Az utcai közvilágítás fényénél mutatja takaros házuk előterét, amelyet tavasszal szeretne Béla testvérének segítségével térkövezni.

A szerkesztőség nevében fogalmazott jókívánságok közepette köszönünk el egymástól.

Leányvár, 2011. február 24.

Dr. Szakmár János

Köszöntünk minden leányvári lakost, minden olvasót!

Az elkövetkezendő hónapokban szeretnénk a havonta megjelenő helyi újságban hónapról – hónapra bemutatni óvodánkat, az óvoda működését, mindennapjait, az itt dolgozó alkalmazottakat.

Óvodánk 4 csoportos óvoda. Működéséhez, a feladatok ellátásához 8 óvónő (*csoportonként 2 fő*), 4 dajka (*csoportonként 1 fő*), 1 konyhai alkalmazott és 1 kisegítő (*mindenes feladatot ellátó*) alkalmazott szükséges (*törvény szerint előírt*). Jelenleg 7 óvónői állás, 4 dajkai állás, 1 konyhai alkalmazotti állás és 1 kisegítő alkalmazotti állás van betöltve. A 8. óvónői állást az önkormányzat pénzhiány miatt egyelőre nem tudja biztosítani.

75 férőhelyes óvodánkba a 2010/2011-es nevelési évre eddig 79 gyermeket íratlak be. Ez azért lehetséges, mert a meghatározott férőhelyszámot szükség esetén 10 %-kal túl lehet lépni a fenntartó engedélyével.

A 10 %-os létszámtúllépés lehetőségével élve, a 79 óvodás korú gyermek mellé még három 2,5 éves korú gyermeket is fel tudunk venni (*erre 2010. szeptember 01-től van lehetőség*), abban az esetben, ha a szülő dolgozik és ezt igazolni is tudja. **Akinek erre szüksége van, az keresse fel az óvodavezetőt.**

Első alkalommal bemutatkoznak az óvoda alkalmazottai.

ÓVÓNŐK:

Kiss Lászlóné - Márti óvó néni

Születésemről Leányváron lakom családommal. Itt jártam óvodába, itt végeztem el az általános iskolát, majd a dorogi gimnázium német tagozatán érettségiztem. Ezt követően képesítés nélküli óvónőként dolgoztam Dorogon, közben munkám mellett Sopronban szereztem óvónői diplomát.

36 éve dolgozom óvónőként. A leányvári óvodában 1983-tól vagyok óvónő, 1995-től óvodavezető. Német nemzetiségi óvónői diplomát 2001-ben szereztem a Nyugat-Magyarországi Egyetem Benedek Elek Pedagógiai Főiskolai Karán Sopronban, majd 2003-ban az Apor Vilmos Főiskolán Vezető óvodapedagógus szakszolgálatot tettem. Szakmai tapasztalatok szerzése és a német nyelv gyakorlása érdekében egy hónapos szakmai gyakorlaton voltam német nyelv-

területen Deggendorfbán és Münchenben, valamint két alkalommal Dél-Tirolban egy-egy hétig. Óvónői-óvodavezetői munkám során egyik legfontosabb feladatommak tekintem az olyan környezet, olyan felnőtt-gyermek kapcsolat biztosítását, ahol az óvodáskorú gyermekek jól érzik magukat. Ahol szívesen játszanak, tevékenykednek társaikkal, miközben a mindennapi tapasztalataik, kérdéseik, érdeklődésük szerint fejlődik értelmük, alakul közösségi magatartásuk, hogy személyiségük sokoldalú fejlődésével kellőképpen megalapozva kezdhessék el a tudatos tanulást, az általános iskolai tanulmányaikat.

Feketéné Pándi Ildikó - Ildi óvó néni

Születésem óta Leányváron élek. Ebben a közösségben jártam óvodába, majd itt végeztem általános iskolai tanulmányaimat. Felső tagozatos koromban fogalmazódott meg bennem, hogy óvónő szeretnék lenni. E szerint választottam középiskolát is, a tatabányai Árpád Gimnázium és Óvónői Szakközépiskolát. Az iskola befejeztével a Leányvári Napközi Otthonos Óvoda óvónőjeként kezdtem dolgozni. Pár év múlva a Zsámbéki Tanítóképző Főiskolán diplomáztam óvodapedagógus szakon. Az évek során több továbbképzésen vehettem részt, melynek köszönhetően tudásomat gyarapíthattam, és azóta is a mindennapokban gyakran látom hasznát. Közel tíz éve én vagyok az óvoda gyermekvédelmi felelőse is.

2005-ben a Nyugat-Magyarországi Egyetem Benedek Elek Főiskolai karán német nemzetiségi óvodapedagógusi diplomát szereztem.

Férjem, gyermekeim és szüleim mindvégig támogatnak az „iskolás” éveim alatt.

Munkám során mindig törekszem arra, hogy a gyermekek zökkenőmentesen tudjanak beilleszkedni az új közösségbe és az itt töltött évek alatt minél tartalmasabban és boldogabban teljenek a hétköznapijaik, valamint az óvodáskor végére kiegyensúlyozottan, önbizalommalelve lépjenek ki az óvoda kapuján.

Borsi Annamária - Anett óvó néni

Keszölcön lakom, itt jártam óvodába, itt végeztem az általános iskolát. Aztán tárgult a világ, Esztergomban a Dobó Katalin Gimnázium speciális német nyelvű osztályában érettségiztem 1988-ban. A világ ismét tágabb lett, a sop-

roni, ma már Benedek Elek Óvóképző Főiskola német nemzetiségi szakára jelentkeztem, végül tanulmányaimat iskolaváltás miatt, az esztergomi Vitéz János Tanítóképző Főiskola Óvodapedagógusi szakán folytatattam. Német nemzetiségi óvónői diplomámat tanulmányaim befejezésével, 1992-ben szereztem meg.

1993-tól Dorogon a Petőfi Sándor Napközi Otthonos Óvodában dolgoztam 1999-ig. Kiseb-
bik fiam születését követően, 2002-től a leányvári óvodában dolgozom.

Az elmúlt években, lehetőség szerint vettem részt szakmai továbbképzéseken. A kézművés-
ség és kreativitás terén igyekszem a gyerekek-
nek lehetőséget adni fantáziájuk és ügyességük
által önmaguk kifejezésére.

Baloghné Remsey Katalin - Kati óvó néni

Esztergomban születtem, itt lakom családom-
mal, itt jártam a Szentgyörgymezői Óvodába, a
József Attila Általános Iskolába, a Szent István
Gimnáziumba német-angol tagozaton. 1999-ben
a Nyugat-Magyarországi Egyetem Benedek Elek
Pedagógiai Főiskolai Karán diplomáztam német
nemzetiségi óvodapedagógus szakon, ahol nagy
hangsúlyt fektettek a német nyelv használatára
és az óvodai gyakorlatra. Így 1 hónapot töltöt-
tünk Németországban, Hallében, 1 hónapig jár-
tam át Ausztriába, Neufeldbe óvodába és egy hó-
napig a nyergesújfalui Napsugár Óvodában sze-
reztem plusz gyakorlatot. 1999-2002-ig Buda-
pesten, Zuglóban, az Óperenciás Óvodában vol-
tam egy német nemzetiségi csoport németes óvó-
nője. 2002-2003-ig Esztergomban a Zöld Óvodá-
ban helyettesítettem egy gyese-
sen lévő óvónőt, de
mindenképpen szerettem volna újra német nem-
zetiségi óvodában dolgozni.

2003 szeptemberében így sikerült Leányváron
elhelyezkedni, ahol nagy szeretettel fogadtak.
2006 szeptemberétől kislányommal GYED-en
voltam, 2008 szeptemberében újra munkába áll-
tam, de 2009 decemberében megszületett kisfi-
am, így jelenleg is még GYED-en vagyok. Visz-
szatérésem után ismét szeretném az óvodás gyer-
mekeket megszerettetni a német nyelvvel, játé-
kosan fejleszteni képességeiket, készségeiket,
felkészíteni őket az iskolára.

Tóthné Adamik Marianna - Mariann óvó néni

Születésemtől Leányváron lakom, itt jár-
tam óvodába, itt végeztem el az általános isko-

lát, majd a dorogi gimnáziumban érettségiztem.
2000-2002 között Budapesten tanultam az Atlan-
ta Üzleti Szakközépiskolában, ahol marketing-
és reklám ügyintézői és irodavezetői középfokú,
illetve felsőfokú szakképesítést szereztem. 2002-
től másfél évig a Nyugat-Magyarországi Egye-
tem Benedek Elek Pedagógiai Főiskolai Ka-
rán óvodapedagógusi szakon tanultam, közben
2004-ben megszületett kisfiam. Tanulmányaimat
az ELTE Tanító- és Óvóképző Főiskolai Karán
folytattam, ahol 2005-ben szereztem meg óvo-
dapedagógusi diplomámat. 2006-tól dolgozom
mint óvónő a leányvári óvodában. 2009-ben az
Eötvös József Főiskola Német Nemzetiségi Óvo-
dapedagógus Szakán német nemzetiségi óvoda-
pedagógusi diplomát szereztem. Jelenleg máso-
dik gyermekünket várom. Az orvos tanácsa sze-
rint szülésig tartós betegállományban vagyok.

Óvónői hitvallásom szerint az óvónő felada-
ta egy olyan ingergazdag, ihlető környezet biz-
tosítása a gyermekek számára, amely alkotó-
teremtő munkára ösztönzi őket, és olyan befoga-
dó közeg teremtése, amely elősegíti a gyerme-
kek magabiztos megnyilvánulását, önkifejezését.
Az óvónő legyen nyitott, humánus, mindig szem-
előtt tartva a gyermek érdekeit, egyéni fejlődé-
sét. Fontosnak tartom, hogy az óvoda gyermek-
központú legyen.

Tőzsérné Fábián Tünde - Tündi óvó néni

2009 nyarán költöztem férjemmel és 4 éves
Eszter lányommal Leányvárra. Legnagyobb örö-
mömre még abban az évben sikerült a helyi óvo-
dában elhelyezkednem, és ösztől már én is a csa-
pat tagja lehettem. Így lehetőségem nyílt az idő-
közben folytatott tanulmányaimat a gyakorlatban
is kamatoztatni, legfőképpen a tapasztalt kollé-
gáinknak köszönhetően.

Tavaly kaptam kézhez óvodapedagógusi dip-
lomámat, melyet a váci Apor Vilmos Katolikus
Főiskolán szereztem. Korábban 6 évig éltem Né-
metországban, és a kölni „Volkshochschule”-n
megszerzett „Kleines Deutsches Sprachdiplom”
birtokában, az alapfokú képzéssel párhuzamosan
megcéloltam a német nemzetiségi szakirányt is,
amit a közelmúltban sikeresen elvégeztem.

Szerencsésnek tartom, hogy a helyi óvoda két-
nyelvű nevelési programja és hagyományai teret
biztosítanak a kisgyermekkori nyelvi fejlesztés-
nek is, amiben a gyerekek aktívan, érdeklődve és
teljes személyiségükkel vesznek részt.

Priegl Barbara - Barbara óvó néni

Csolnoki származású vagyok, itt végeztem az általános iskolát, majd a piliscesabai Ward Mária Gimnáziumba jártam. Az érettségi után a soproni Nyugat-Magyarországi Egyetem Benedek Elek Pedagógiai Főiskolai Karán folytattam tanulmányaimat német nemzetiségi óvodapedagógus szakon. Szüleim már kisgyermekkoromban nagy hangsúlyt fektettek a német nyelv megszerettetésére, megismerésére. Ma is hálás vagyok érte, hogy gyerekkoromban édesapám csak svábul, édesanyám magyarul és németül beszélt velem. Talán ennek köszönhető, hogy az óvónői elhivatottság mellett a német nyelv iránti feltétlen tisztelet is kialakult bennem. Tanulmányaim során ennél fogva minden lehetőséget megragadtam, hogy német nyelvterületen is kamatoztassam tudásomat. Óvodai gyakorlatot töltöttem a németországi Ubstadt-Weiher óvodáiban. Majd pályázat útján - ösztöndíjasként - tanulmányaimat az osztrák fővárosban, Bécsben, valamint St.Pöltenben és Eisenstadtban végeztem. Bár első munkahelyem Csobánka volt, mindenben Leányvárhoz kötődöm. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy ilyen nagy tapasztalattal rendelkező kollektíva tagja lehetek. Pályám során minden segítséget, támogatást megkaptam ahhoz, hogy tudásomat a gyerekek képzésére, fejlesztésére, oktatására fordíthassam. Számomra ez a legfontosabb!

Helyettesítő óvónők:

Szakmár Krisztina - Kriszti óvó néni

(Baloghné Remsey Katalint helyettesíti, aki GYED-en van)

Dorogon születtem és itt élek a faluban születésem óta. Itt végeztem el az általános iskolát is. Középiskolai tanulmányaimat a tatabányai Árpád Gimnázium és Óvónői Szakközépiskolában folytattam. 1992-ben kezdtem el dolgozni a leányvári óvodában, majd 1994-1997-ig elvégeztem a Brunszvik Teréz Óvóképző Főiskolát Szarvason. 2003 nyaráig dolgoztam az óvodában. Ezt követően egy családi vállalkozásban tevékenykedtem az építőipar területén, de a mindennapjaimból a szívem mindig visszahúzott a gyerekekhez. Barkács-délutánokat, szakköröket vezettem iskolákban, játszóházat, nyári hobby táborokat szerveztem gyerekeknek. 2008-ban Családi Napközit indítottam el Leányváron, ami most

átmenetileg szünetel. 2010 szeptembere óta újra a leányvári óvodában dolgozom. Nagyon szeretek barkácsolni a gyerekekkel és magam is jó pár technikát kipróbáltam már, mint pl. gyöngyfűzés, batikolás, nemezelés, foltvarrás, hogy csak néhányat említsek. Szeretném ezeket a hasznos elfoglaltságokat megismertetni a gyerekekkel, hogy a szabadidejüket olyan dologgal töltsék, ami örömet okoz és élvezzék azt, hogy alkotni, játszani jó.

„Minden, amit két kezünkkel alkotunk, marad egy darabka belőlünk.”-(Vasile Rebreanu)

Aki szeret barkácsolni, alkotni, annak szívesen ajánlom ezt az oldalt: <http://zimmezimmezum.xfree.hu>.

Priegl Jánosné - Rita óvó néni *(Tóthné Adamik Mariannt helyettesíti, aki tartós betegállományban van.)*

Csolnokon élek családommal. Az óvodai, általános iskolai évek után a pécsi Janus Pannonius Nemzetiségi Óvónőképzőben folytattam tanulmányaimat. Igyekeztem az alap- és középfokú oktatás lehető legtöbb területét megismerni. Diplomáimat is ennek alapján szereztem. Évekig a csolnoki Általános Iskolában oktattam német és magyar nyelvet, valamint részképesség-zavaros gyermekek fejlesztésével is foglalkoztam. Óvónői munkám során pedagógiai hitvallásomnak tekintem, hogy megtanítsuk a gyerekeket a játék örömére, felkeltsük a tudás iránti vágyukat, megtanítsuk őket a jól végzett munka örömére, s a legértékesebbre – hogy tanuljanak meg szeretni. Azt tanulják meg szeretni, amit csinálnak, vagy segítsünk megtalálni azt, amit szeretnének csinálni!

Klányiné Glebóczki Judit - Judit óvó néni *(Tőzsérné Fábán Tündit helyettesíti, aki tartós betegállományban van)*

Leányváron cseperedtem fel. A középiskolát (vendéglátói) Esztergomban, a gimnáziumot Tatabányán végeztem el. Pilisceséven lakom kis családommal, férjemmel és két fiunkkal Denisszel(11) és Norisszal(4). 13 éve a piliszentiváni Heidi Német Nemzetiségi Magán-óvodában helyezkedtem el, majd 2001-ben a Budapesti Tanítóképző Főiskola Óvodapedagógus szakán óvónői diplomát szereztem. 2005-ben végeztem az Apor Vilmos Katolikus Főiskola német nemzetiségi szakán. Idén januárban szívesen

„tértem újra haza” Leányvárra. Örömmel „játsszom” tovább kislumban, óvodánkban.

Nevelésem legfőbb titka természetesen a szeretet és persze a jókedv.

DAJKÁK:

Morecz Lászlóné - Jutka néni
Férjemmel 1981-ben költöztünk Leányvárra. Két gyermekem már itt kezdte az óvodát, majd az általános iskolát. 1984. augusztus 22-től dolgozom a helyi óvodában. Kezdetben kisegítőként dolgoztam, majd 1993-ban elvégeztem a dajkaképző tanfolyamot. Azóta is az óvoda alkalmazottja vagyok, dajkaként dolgozom. Munkám során mindig fontosnak tartottam, hogy a gyerekek tiszta környezetben, tiszta csoportszobában tölthessék óvodás napjaikat. Ezt a mindennapi munkám során igyekszem nagy odafigyeléssel biztosítani. Fontosnak tartom azt is, hogy a ránk bízott gyerekek gondozottak, ápoltak legyenek, hogy bizalommal forduljanak hozzám, ha segítségre, vigasztalásra, simogatásra van szükségük.

Koller Istvánné - Gizi néni

Születésem óta Leányváron lakom családommal. Óvodába is ide jártam, az általános iskolát is itt végeztem el. 1987-től dolgozom a helyi óvodában, közben 1993-ban elvégeztem a dajkaképzőt. Jelenleg is ebben a munkakörben dolgozom. Ma már négy unokám nagymamájaként is tudom, átérzem, hogy a gyerekeknek mennyire fontos, hogy az óvodában is legyen (az anyu és nagymama helyett) olyan óvó néni, dajka, akihez bizalommal közelednek, akihez odabújhatnak, aki vigasztalja és megsimogatja őket, ha arra van szükségük.

Tillmann Imréné - Jolika néni

Születésem óta Leányváron élek családommal. Itt jártam óvodába, általános iskolába, középiskolai tanulmányaimat az esztergomi Kereskedelmi Szakmunkásképző Iskolában végeztem ruházati eladó szakon. A leányvári óvodában 1996-tól dolgozom, dajka végzettséget 1998-ban szereztem, 1999-től vagyok csoportban, mint dajka. Munkám során vallom, tapasztalom, hogy: „Gyermek jelenlétében meggyógyul a lélek.”

Születésem óta Leányváron élek, immáron férjemmel és két kislányommal. Az általános iskola befejezése után 1991-ben végeztem el a Kereskedelmi és Vendéglátó Ipari Szakmunkásképző Iskolát. 1998-óta tartozom Óvodánk lelkes kis csapatához. 2007-ben Budapesten az Okker Zrt. felnőtt képzésén végeztem el a dajkaképzőt. Jelenleg Barbara óvó néni mellett a 22 fős „Pillangó” (vegyes korú) csoportunkban dajkaként tevékenykedem. Igyekszem széppé, élményszerűvé, tevékenyvé tenni a gyermekek mindennapjait, segítem a csoport óvónőinek munkáját.

KONYHAI ALKALMAZOTT:

Weisenburger Jánosné - Erzsi néni

Születésem óta Leányváron a családommal. Óvodába is ide jártam, itt végeztem el az általános iskolát. Általános iskolai tanulmányaim után több munkahelyen is dolgoztam, majd 2001-től a helyi óvodában dolgozom. 2006-ban elvégeztem a dajkaképzőt is, így ha szükséges, a dajkák helyettesítését is szakszerűen el tudom látni. Azóta is az óvoda tálaló konyháján dolgozom, és mellette végzem az étkezési díjak beszedését, adminisztrálását.

KISEGÍTŐ ALKALMAZOTT:

Polákné Hadi Erika - Erika néni

1978-ban születtem, azóta Leányváron lakom. Itt jártam óvodába és itt végeztem el az általános iskolát is. Az általános iskola elvégzése után női ruhakészítő szakmát tanultam. Miután férjhez mentem, három lányom született. Ők is ide jártak óvodába. Most a Leányvári Általános Iskola tanulója. A GYES lejárta után főállású anyaként voltam otthon. Ez alatt az idő alatt, 2007-ben végeztem el Budapesten a dajkaképzőt. A GYES ideje alatt szükség szerint több hónapon át dolgoztam a helyi óvodában, 4 órás munkaidőben, kisegítő alkalmazottként. Közben esti tagozaton gimnáziumba jártam, melynek eredményeképpen az elmúlt évben sikeres érettségi vizsgát tettem. Az elmúlt néhány évben mindig szívesen jöttem az óvodába dolgozni, ha valakit helyettesíteni kellett. 2011 januárjától 8 órás alkalmazottként végzem a rám bízott feladatokat.

Zinkné Szabó Katalin - Kati néni

2011.

Farsang az óvodában

Farsang a nagycsoportban:

A farsangi készülődés a terem díszítésével kezdődött, még a farsangi időszak elején. Ekkor már a gyerekek soban elmesélték, milyen jelmezbe is öltöznek. Naponta kérdezték a multság időpontját.

Végre elérkezett a farsangi bál napja, február 16-a. A gyerekek reggel lelkesen érkeztek a jelmezekkel és a mulatságra szánt süteményekkel. Izgatottan várták, hogy magukra ölthessék a jelmezüket. Az öltözésre reggeli után került sor. Szébbnél szebb jelmezeket csodálhattunk meg: kalózkodat, hercegnőket, tündérek, varázslókat, pókembereket... A számomra legötletesebb jelmez a gyerekek mostani kedvenc meséjének, a „Cipelő cicák” –nak egyik főszereplője volt.

A farsangolást az erre az alkalomra tanult versekkel, dalokkal kezdtük, majd minden gyermek bemutatta saját jelmezét. Ezt követte a közös tánc, majd a multság fénypontja: a süteményezés, amit ismét tánc és mulatozás követett. Jutka néni farsangi fánkkaal kedveskedett a gyerekeknek.

Így zajlott a farsangi bál a nagycsoportban, a gyerekek öröme.

Kreis herum.

Fasching ist, wir feiern heute, singen fröhlich „diedeldum”

Czeglédy Gabriella : **Farsang**

Belebújunk maskarába,

Fittyet hányunk a hidegre,

Úgy megyünk a jelmezbálba.

Vastag jégre, hóesésre,

Farsangolunk, vigadunk,

Kint hóember szalutál,

Reggelig csak táncolunk.

Idebent meg áll a bál.

Borsi Annamária - óvónő

Es tanzen alle kleinen Leute 🎵

„Es tanzen alle kleinen Leute lustig hier im

Farsang a középső csoportban

lommal várt farsangi bál napja. Reggeli után mindenki belebújt a jelmezébe, majd arcfestéssel még szebbé varázsoltuk a gyerekeket.

„Áll a bál, áll a fényes maszkabál!” - csendült fel a zene, melyre felsorakozott a színes jelmezbe öltözött csoport.

„Itt a farsang áll a bál...!” című dallal kezdtük a multságot, majd Vidor Miklós: *„Bolond-bál”* című vicces versét mondtuk közösen a gyerekekkel:

Bolond-bál

Bolond-bálban jártam

az este

a számmal táncolt

a kecske.

Három majom húzta

a nótát,

vasvillával ettek

Február 16-án végre elérkezett a nagy izga-

számocát.

Be is csípett egy-két
legényke,
lisztes zsákot húztak
a pékre.
Hordón lovagolt egy
bohóc ott,
két füles dinnyével
golyózott.

Nyúlfi elől iszkolt
a róka
fején árvalányhaj-
-paróka.
Víg paprikajancsi
dobolt rám!
Ilyen volt a híres
bolond-bál.

Német nyelvű játék következett: „Wenn die Indianer reiten....”

„Wenn die Indianer reiten,
dann reiten alle so.
Jip-pi jey jey jey,
jip-pi jo jo jo
dann reiten alle so so so.
Jip-pi jey jey jey,

jip-pi jo jo jo,
dann reiten alle so.

Wenn die Indianer schleichen,
dann schleichen alle so...
Wenn die Indianer kämpfen,
dann kämpfen alle so...
Wenn die Indianer jagen,
dann jagen alle so...
Wenn die Indianer springen,
dann springen alle so...
Wenn di Indianer tanzen,
dann tanzen alle so...
Wenn die Indianer schlafen,
dann schlafen alle so...”

Tovább folytattuk a mókás dalokkal, „Előre a fejedet...”, mely a gyerekek egyik kedvenc dala. Ezt követően minden gyermek bemutatkozott, elmondta, milyen jelmezbe öltözött. A sok szép, ötletes jelmezt tapssal jutalmaztuk, közben nagyokat nevtünk. A mulatozásból az evés-ivás sem maradhatott ki. Sok finomsággal megterített asztal mellett folytatódott a dínóm-dánóm. Vidám zene mellett táncoltunk, mókáztunk, így búcsúztattuk a telet. Végül a gyermekek örömeire tombola zárta a „fényes maszkabált”.

Klányiné Glebóczki Judit - óvónő

Farsang a „Pillangó csoport”-ban (vegyes csoport)

Itt a farsang, áll a bál!

Nagyon készültünk erre a napra! A reggeli

után már el is kezdtük a csoport berendezését és a jelmezek felvételét. Az asztalokat megterítettük, s azok roskadoztak a sok-sok finomságtól. Szóltak a gyerekdalok, nekünk meg a ritmusra már járt is a lábunk! Az ünnepséget egy apró műsorral nyitottuk meg. Sokat készültünk a farsangra, így most nagy örömmel énekeltük és játszottuk dalainkat. Bár nagyon szeretünk minden verset, mondókát, a kedvencünk mégis a következő:

„Ringel, Ringel, Ringel reihn,
Morgen wird Fasching sein!
Limonade, Kuchen,
wollen wir versuchen!”

„Farsang napja eljött már,
Kezdődik a jelmezbál,
Zeneszóra vígan lép,
Ring a tarka báli nép.
Nagy mulatság van itt ma,

Ezer féle maskara,
Perdül-fordul, integet,
Búcsúztatja a telet.”

Nagyszerű hangulat kerekedett, s alig akartuk abbahagyni a mulatozást!

Farsang a kiscsoportban

„Vajon mi lesz?” Mást sem lehetett hallani heteken keresztül, olyan nagy volt az izgalom. Mindenki várta a farsangot, s nagyon készült rá! A szülők időt és energiát nem kímélve készítettek az ötletesebbnél-ötletesebb jelmezeket, valamint a finom süteményeket. A gyerekek pedig farsangi énekekkel és versekkel igyekeztek még emlékezetesebbé tenni a várva várt ünnepet. Február 16-án el is jött a nagy nap! A szülők elhozták a jelmezeket, s a sok finomságot, amit erre a napra szántak. A reggeli után elkezdtek az arcfestést és a jelmezek felvételét. Pillangók, macik, cicák, pókok, de királynők, lampionok, sőt, még Miss Pippi is eljött közénk. Sok nevetéssel, tánccal igazi farsangi kavalkádot varázsoltunk a csoportba.

Hogy mit is énekeltünk?

Álljon itt egy kis ízelítő a tanult dalokból!

„Hopp Juliska, hopp Mariska,
Sej, gyere vélem egy pár táncba!
Sej, gyere vélem egy pár táncba!
Így kell járni, úgy kell járni,
Sári, Kati tudja, hogy kell járni!”

De egyszer minden véget ér, így ebéd után aludni tértünk – mosollyal az arcunkon, s ötleteket szőve a jövő évi farsangról!

Priegl Barbara - óvónő

„Bruder Jakob, Bruder Jakob
Schläfst du noch?
Schläfst du noch?
Hörst du nicht die Glocken?
Hörst du nicht die Glocken?
Bim-bam-bum!
Bim-bam-bum!”

Priegl Jánosné - óvónő

„A LEÁNYVÁRI ÓVODÁÉRT ALAPÍTVÁNY”

Számlaszám: 11740023-20048491 (erre a számra eseti befizetések fogadhatók)
Adószám: 18613889-1-11 (erre a számra az adó 1%-a utalható)

Minta:

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 8 6 1 3 8 8 9 - 1 1 - 1 1

A kedvezményezett neve: A Leányvári Óvodáért Alapítvány

Ennek kitöltése nem kötelező.

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsé ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elkötelezett alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELET pontosan tünteti fel, illetve a borítékot a ragasztott felületére átnyúlóan saját kezűleg aláírja.

Aknai Cintia kálváriája – egy betegség története

Egy nyári reggelen találkoztam Aknainé Rozikával a buszmegállóban. Arca meggyötört, aggódó és kétségbeesett volt. Ekkor mesélt nekem elő-

ször arról, hogy 12 éves lánya, Cintia élet és halál között van, mélyaltatásban fekszik egy budapesti kórházban, és egyelőre az orvosok sem tudják pontosan, mi lehet a baj. Ezután, mikor találkoztunk, mindig érdeklődtem Cintia hogyléte felől, és egy idő után Rozika szerencsére javulásról számolhatott be. A családtagokon, ismerősökön kívül bizonyára osztálytársai, tanárai is aggódtak Cintiáért, aki ősszel hagyhatta el először a kórházat. Igaz, ekkor még kerekesszékre volt szüksége a közlekedéshez és beszélni sem tudott, mindenestre megnyugtató volt látni, hogy állapota bár lassan, de javul. Néhány héttel később már saját lábán is meg tudott tenni rövidebb távolságokat. Én a Falukarácsonyon láttam Cintiát utoljára, úgy tűnt, egész jó színben van.

Bizonyára sokunk számára megdöbbentő volt, amin ez a 12 éves kislány átment. Ezért úgy éreztem, állapotának szemmel látható javulása jó alkalom arra, hogy betegségének történetét részletesebben is megismerjük. Ez indított arra, hogy fellelkessem és megkérjem a családot, osszák meg a falu lakóival, jelenleg hogy érzik magukat.

Miután szülei beleegyezését megkaptam arra, hogy megírjam, családjuk mi mindenben ment keresztül az elmúlt bő fél évben, reméltem, maga Cintia is elmondja gondolatait. Beszélgetésünk időpontjának egyeztetésekor azonban kiderült, hogy a kislány ismét kórházban van, így vele nem találkozhatok. Rozika elmondása szerint Cintia a hozzá legközelebb álló személyeken kívül különben sem igazán kommunikál másokkal. A szülők készségesen fogadtak otthonukban január végén. A lány kedves kis szobájában beszélgettünk.

– **Nemrég még láttam itthon Cintiát, most ismét kórházban van. Mi történt? – kérdezem az édesanyát.**

– *Vissza kellett mennie a kórházba, mert vér-*

szegény, nem akar enni, nem akarja bevenni a gyógyszereit. Most gyógyszert állítanak be nála és féltik az influenzától is. Egyelőre nem tudjuk, mikor jöhet újra haza.

– **Milyen betegsége van pontosan?**

– *Egyfajta autoimmun betegség, amivel – állításuk szerint – még az orvosok sem találkoztak.*

– **Meg lehet határozni, mikor kezdődött a betegség? Milyen tünetei voltak?**

– *2007-ben Cintia sokat betegeskedett. Olyan sokat hiányzott az iskolából is, hogy évet kellett ismételnie. Több-ször is volt kórházban, de az orvosok nem ástak a dolgok mélyére. Talán már akkor elindulhatott egy folyamat a szervezetben, mely idáig vezetett. Ezután 2009 novemberében nagyfokú kalcium-hiányos*

görcsök jelentkeztek nála, mely valószínűleg a mostani betegségének előjelei voltak. Tatabányán tünetileg kezelték, majd pár nap múlva hazaengedték. Még csak kontrollra sem hívtak vissza minket! Feltöltötték kalciummal, mely aztán pár hónap alatt teljesen kiürült a szervezetéből. A görcsök és a kalcium-hiány okát kellett volna megkeresni, nem csak „feltölteni”!- értetlenkedik az édesanya.

– **Mit történt vele, illetve veletek nyár óta?**

– *Az iskolai évfázó (jún. 19.) utáni hétvégén kezdett a lány furcsa lenni: hányt, görcsei voltak. Ez már a kisagy gyulladásának jele volt – derült ki később. Először kalcium-hiányra gyanakodtak. Tatabányán tünetileg kezelték, majd 3 nap után, amikor begyulladt a kisagya, a Tűzoltó utcai Gyermekklinikára vitték. Ezután pedig a László Kórházba, ahol egy hónapig élet és halál között volt. Végül a Bethesda Gyermekkórházba került rehabilitációra. Jelenleg is ott van.*

– **Elégedettek voltatok-e az orvosokkal, a kórházi ellátással?**

– *A tatabányai intenzív osztály nem kifejezetten felszerelt, és az orvosokkal, ápolókkal sem voltunk elégedettek. Előfordult, hogy perce-*

kig kellett keresnem egy nővért, hogy segítsen, mikor Cintinek WC-re kellett mennie. Ezzel szemben a Szent László Kórház rendkívül jól felszerelt, ahol minden gyermekre 2-2 ápoló jut. Mindig mindenki tudja, melyik gyermek hogy van. Nagyon jó a kommunikáció az orvosok között, láthatóan nagy az összefogás. Óriási a különbség a tatabányai kórházhoz képest: nemcsak ami a berendezést illeti, hanem orvosilag, emberileg is. Ezt leírni nem lehet! Látni, érezni lehetett, hogy munkájukat igazi hivatástudattal végzik. Papp doktornő különösen sokat törődött a lányommal, aki tulajdonképpen neki köszönheti az életét. Ő elsírta magát, amikor Cintia másik kórházba került. Igazán önfeláldozó volt, ő tényleg a hivatásának él! Biztosan meg fogjuk őt látogatni még később is!

- **Hogyan élte meg a családokat ezeket a hónapokat? Kaptatok-e bármilyen segítséget?**
- Én egy jó darabig minden nap mentem hozzá Pestre. Rengeteget idegeskedtem és aggódtam, fogytam is 7-8 kg-ot. Nagy családi összefogásra volt szükség, hogy ezt anyagilag bírjuk, és annak ellenére, hogy sok időt töltöttem a kórházban, minden el legyen intézve, és mindig legyen valaki, aki Kristófot (az unokát, akit ideiglenesen szintén ők nevelnek) hozza-viszi az oviból és vigyáz rá. Tehát igyekeztünk mindent családon belül megoldani, de a falu lakóitól is kaptuk segítséget. A boltban szerveztek számunkra pénzgyűjtést júliusban. Ez egy ideig fedezte az útiköltségemet, illetve olyan apróbb dolgokat vettem belőle, amire a lánynak a kórházban szüksége volt – leginkább tisztálkodó szereket.
- Szintén nyáron Erdi Gabriella és az AlFresco zenekar adott jótékonyági koncertet a templomban. Az ő jóvoltukból 78.000 forintnyi támogatást kaptunk. Aki segített, annak nagyon köszönjük, mégis leginkább a családunkra számíthattunk. Ezen kívül jelenleg is sok segítséget kapunk a Bánffy családtól, amiért nagyon hálásak vagyunk! Például októberben, az őszi szünetre Cintia egy hétre hazajöhetett, de valahogy elmaradt a mentő rendelése, ami a kislányt szállította volna. Miklós volt az első, akit felhívtam. Ő azonnal jött és hazahozott minket. Ráadásul még ő köszönte meg, hogy segíthetett!
- **Cintia hogy érzi magát mostanában? Melyek azok a képességei, amik már javultak?**

– A Bethesda Gyermekkórházban rehabilitálják: gyógytornára jár, az izmait és az ízületeit is erősítik, hogy járása koordinált legyen. A gyerekek itt heti négyszer játékos fejlesztő programokon vesznek részt 9 – 12 óráig. Cintinek nemcsak a járást kell újra megtanulnia, hanem írni és beszélni is. A ceruzát már meg tudja fogni, de írása jelenleg nem olvasható. Beszéde sem teljesen érthető még, csak azok számára, akik sokat vannak vele. De már ez is alakul, hiszen 1,5 – 2 hónappal ezelőtt még én magam sem értettem meg a lányomat, ha telefonon próbáltunk beszélni – meséli Rozika. Úgy vettem észre, mintha a hangszíne is megváltozott volna. A szókincse is gyarapodott, és érdekes, hogy újabban vicces poénokat talál ki. Valakitől átvehette – nevet. A haja viszont szinte teljesen kihullott, eleinte azt hittük, kopasz marad. De szerencsére már újra vannak apró babahajai, tehát reméljük, hogy a haja, amit mindig is úgy szeretett, ismét a régi lesz. „Nem baj anya, majd veszünk parókát!” – viccelődött a múltkor Cinti, de látható rajta a belső feszültség... Senkinek sem kívánok ilyesmit! Mit vétettünk, hogy ezt kaptuk a sorstól?

Beszélgetésünk közben kicsit más útra is terelődik. Rozika elmeséli, hogy csóstól jön a baj náluk mostanában: csőtörések voltak, elromlott a bojler, jelenleg gázon melegítik a vizet, különböző háztartási berendezések is tönkrementek. Az édesapa végre talált munkát, de most lebetegedett. Ráadásul beszélgetésünk délelőttjén Rozika egyik legfőbb támaszát, az édesanyját is baleset érte: eltört a karját...

- **Cintia hogy viseli a betegségét? Hogyan viszonyul az emberekhez, a többi gyerekhez?**
- Korábban sem volt könnyű eset, de most retentő hisztériás. Biztosan depressziós is, csak kifelé ezt nem igazán mutatja. Tudod te is, régebben mennyit futkosott, biciklizett, lovagolt, és nagyon zavarja, hogy mindezekre most nem képes. Haragban van a világgal. Újabban engem hibáztat amiatt, hogy beteg lett. Képzelted, milyen rossz érzés ez – mondja szomorúan az édesanya.
- **Tartja a kapcsolatot a barátaival? Látogatja őt valaki rendszeresen?**
- Hát, nem igazán. Ő nem akarja. Szégyelli, hogy így kell őt látnia másoknak. Kétszer voltunk fent az iskolában látogatóban, de egye-

dül biztosan nem maradt volna ott. Egyedül az egyik volt osztálytársával, Ramónával találkozik gyakrabban, akivel régóta jó barát nők. Ha itthon van, kéri, hogy szóljak Raminak, jöjjön át hozzá. Ő nagyon aranyos Cintiával, figyel rá, most is jól megértik egymást. Igazi barát nők.

– **Hogyan tovább? Meddig tarthat a felépülés?**

– Cinti 5-6 féle gyógyszert szed, ezen kívül még kap magnézium-, kálium- és kalcium ionokat, vasat, folsavat. Ezek feltétlenül szükségesek ahhoz, hogy a szervezete ne mondja fel a szolgálatot. Valószínűleg még nagyon sokáig kell szednie ezeket. Az orvosok előtt is rejtély, hogy hová tűnik a szervezetéből az a sok kalcium (havonta 360 ampullát iszik meg + 90 ampulla magnéziumot)! Elképzelhető, hogy egész életében gyógyszert kell szednie, hacsak a természet nem produkál valami csodát, hiszen még csak serdülő. Nagyon sokba kerül a gyógyszer, de ha minden igaz, februártól ismét dolgozhatok a kultúrotthonban 4 órás munkaidőben.

– **Mi lesz az iskolával?**

– Bentlakásos iskolát szeretnénk neki elintézni, ahol a rehabilitációjához mindent megkap. Ha itthon járna iskolába, az egészséges gyerekek között valószínűleg még több kudarc érné. Esztergomba kellene vinnünk rendszeresen gyógytornára, logopédusnak kell foglalkoznia vele, stb. Mindezt nem tudnánk megfizetni.

A szülőkkel – már kissé vidámabb hangulatban – felidéztük azokat az emlékeket, amikor Cintia még igen eleven és cserfes kislány volt: elmesélték, hogy a lány 9 hónapos korában kimászott a kiságyból, ráhozva ezzel a szülőkre a frászt; hogy 2-3 évesen két keréken biciklizett; később görkorszólyázott, lovagolt; hogy szerette ugratni családtagjait, hogy lehetetlen magasságokba volt képes felmászni a sportpálya közelében álló fákra...

Búcsúzóul, illetve biztatásként én magam is reményemet fejeztem ki aziránt, hogy fiatal szervezetről van szó, talán hamarabb helyre jön, mint várnánk.

Ezen cikk megjelenését februárra terveztük, de szerencsére jött a hír, hogy Cintia ismét itthon van, így még egy beszélgetés várt ránk. Reméltem, talán Cintiát is szóra bírhatom.

Ezúttal az egész család otthon volt érkezésemkor, kedvesen fogadtak. Kérdésemre Cintia bólogatással jelezte, tudja, miért jöttem, és köszöni, jól érzi magát. Rozikával váltottunk néhány szót,

Cintia leült mellém a fotelba, de gyakran fölpatlant, ugyanis Kristóffal, az unokaöccsével gyakran igazi „testvérharcot” vívnak. Betegsége óta eddig legfeljebb csak az utcán láttam Cintiát, így nem tudtam, mit is várhatok tőle igazán. De meglepetésemre egy sokkal jobb kedvű, mozgékonyabb lánnyal találkoztam most a személyében, mint amire az édesanyjával való előző beszélgetés és az elmúlt néhány hónap történései alapján számítottam.

Ahogy látom, tényleg egész jól van! – jegyzem meg mosolyogva, mire az édesanya elmeséli, hogy a két gyerek folyton „nyúzza egymást”. Beszámolt arról is, milyen fejlemények történtek legutóbbi találkozásunk óta: Cintia február elején végleg hazajöhetett a kórházból, és betegségének oka is valószínűsíthető: a mellékpajzsmirigy nem termeli az ún. parat hormont, ami az ionok felszívódásáért felelős. A bentlakásos iskolát Budapesten sajnos nem sikerült elintézni, így a lány minden bizonnyal Esztergomba fog járni a Montágh Imre speciális iskolába. Az anyuka pedig a várakozásokkal ellentétben mégsem kapott munkát a kultúrotthonban.

Cintia a komoly dolgokba nem igazán szól bele, de elmeséli, hogy a sulis nem hiányzik neki, örül, hogy nem kell matek dolgozatot írnia, és hogy voltak gyerekek a kórházban, akikkel összebarátkozott. Örültem, hogy nem zárkózik el a beszélgetéstől, bár beszéde valóban kissé artikulálatlan, többször édesanyja segíti a megértést. A lány akkor viszont teljesen belelékesül, amikor a közelgő iskolai farsang jön szóba, amin ő is részt vesz. Barátnőjével, Ramónával bohócdoktoroknak öltöznek. A választás persze nem véletlen: őt és beteg társait többször meglátogatták a kórházban fekvő gyermekeket felvidítani szándékozó bohócdoktorok. Édesanyja elmondása szerint Cintia eleinte nem igazán fogadta el, de idővel nagyon megszerette őket. Mutatják a készülő bohócjelmezt, majd az interneten Cintiával bohócos arcfestés mintákat nézegetünk.

Valóban jó volt látni, hogy ez a 12 éves lány végül így össze tudta szedni magát az életéért folytatott küzdelem után. Igaz, járása még nem teljesen összerendezett és jelenleg beszéde sem tökéletes, de ha így folytatja, minden bizonnyal fellélegezhet a család ezután a nehéz időszak után. Kíváncsi vagyok, hogy így legyen!

Leányvár, 2011. február 12.

Misik Hajnalka

Meghívó V. ERDÉLY JENŐ DALKÖRTALÁLKOZÓ

Szeretettel meghívjuk Önt és kedves Családját

V. Erdély Jenő dalkörtalálkozónkra,

melyet **2011. március 26-án,**

szombat délután 3 **órákor**

tartunk meg a

Leányvári Kultúrházban.

Fellépő dalkörök:

Alsógalla,

Csolnok,

Máriaalom,

Várgesztes,

Vértessomló,

Leányvár

Daloló zenés délutánunkon

megtisztelő jelenlétére számítunk!

A Leányvári Német Nemzetiségi Dalkör

A RÉGMÚLT TÖRTÉNESEIBE ÁGYAZVA EMLÉKEZZÜNK A SVÁBSÁG TRAUMÁJÁRA, KITELEPÍTÉSÉNEK 65. ÉVFORDULÓJÁN!

„Kinek nincs múltja, hová ülteti a jövődőt?

Mely mélyebb földet kíván, mint a jelennek
arasznyira ható kerge”

Hunfalvi (Geboren: Hunsdorfer)

A XIX. századi magyar tudományos földrajz megalapítója a fenti szép soraiban szól, s a múlt, a jelen és a jövő hármasságának meghatározó fontosságáról, amelynek német megfelelője egy nép történelmére vonatkoztatva írja: „Wer die Geschichte seines Volkes nicht kennt, kann die Gegenwart nicht begreifen, und seine Zukunft nicht gestalten”. (Aki népének történetét nem ismeri, nem értheti jelenét, és nem alakíthatja jövőjét.)

A hosszú, hideg tél után a friss márciusi szélben duzzadni kezdenek a fák alvó rügyei, és újra indul az élet. A március az újrakezdést, a megújulást, a változásokat követelő időszak a természetben, de kokárdás ünnepünkön legszebb történelmi tavaszunkra is emlékezünk.

Hazánk németisége szerte az országban egy szomorú eseményre emlékezve koszorúzza meg az 1946. évi kitelepítések tragikus történeteire emlékező helyeket.

1946. március 24-e falunk történetében is a legszomorúbb eseményekre emlékeztet bennünket. Ezen a napon indult el vasútállomásunkról a legszomorúbb vonat a kitelepített svábokkal az ismeretlen idegenbe, Németországba. Akinek nem jutott hely a „málenkij robotra” induló marhavagonokban, az egy másik lepusztult országba induló szerelvényre került. Az emlékezés a múlt szomorú eseményeit idézi, amelynek traumájáról már korábbi számaiban részletesen írt a Leányvári Újság.

Írásomban a rég múlt időkre emlékezve szeretném felidézni az első leányvári német telepesek, a Kolonusok vagy Ansiedlerok életet fahasztó erőfeszítéseit, amellyel a 150 éves török hódoltság és az azt követő harcok után újraindult az élet Leányváron is.

A történelmi visszatekintést több szempont is motiválja. Napjainkban csak becsléseink vannak őseink németországi származási helyéről, Leányvárra településük módjáról, pontos időszakáról, a telepítők személyéről. Indirekt források révén bizonyos feltételezések jól igazolhatók, és

egyben eddigi ismereteinket is cáfolják. A XVII-XVIII. századi német és magyar történelmi körülmények jól ismertek. A háborúk, a szegénység, a pusztító járványok, a megélhetést jelentő lepusztult földek szűkösége, a népeket nyomorító földesúri terhek elviselhetetlen szélsőségei mind-mind okozói, elősegítői a történelmi léptékű és szervezett népvándorlásnak.

Lipót császár 3 évvel Buda törökök alóli felszabadulása után adta ki Ansiedlungspátensét (telepítési rendeletét), melynek keretében Mária Terézia és fia, II. József uralkodása időszakában – az ő aktív közreműködésükkel – 1692-től 1786-ig 150 ezer ember települt Pannóniába. A 150 ezer betelepített személyből 115 ezer állami szervezéssel, 35 ezer személy pedig privát, magánföldesúri szervezéssel került a monarchia különböző elnéptelenedett régióiba.

Az 1723. évi CIII. törvény a jobbágyság kedvezményezett betelepítésének szükségességéről szól, a CXVII. törvénycikk pedig a kézművesek országba való behozatalát taglalja. A kézműveseket „a közterhektől való, és 15 éven át tartó teljes mentesség biztosításával” hívják országunkba. A törvénycikk 1 §-a pedig még arra is kitér, hogy „a kézműveseknek azokon a helyeken, ahol lakásukat tarják, telkeik ne legyenek (nehogy ezeknek művelése őket a kézművességtől elvonja)”. Milyen gáláns uralkodói előrelátás, mondhatnánk napjainkban, de annak idején ez szükségszerű preferencia volt.

A német tartományokban megjelentek a Werberok (toborzók), akik kidoboltatták a Magyarországra toborzó császári felhívásokat. A Monarchia viszonylag túlnépesedett tartományaiban azzal érveltek a toborzók, hogy egyazon császár lesz az uralkodójuk, csak a monarchia délnyugati tartományaiból a délkeleti tartományaiba kerülnek. Ott ugyanúgy megtarthatják szokásaikat, viseletüket, nyelvüket, dalaikat és szabad vándorlást garantálnak számukra, miközben elégséges földet kapnak, amelyen biztonságosan meg tudnak majd élni.

A legtöbben a Dunán érkeztek az ún. Ulmer Schachtellel (ulmi skatulya), ahogy bécsiiesen nevezték az alkalmi tutajszerű hajót. A szegényebbek közül egyesek szekerekkel vágtak neki az 1000 kilométeres távolságnak. A többnyire

délben induló hajókba való beszállás előtt felhangzott még utoljára az Aussiedlerek (kitelepülők) szomorú hűség dala: „Leb wohl, du liebes deutsches Land, wir lassen dich als unsere Mutter zurück, die uns ewig teuer bleibt” (Élj boldogan, kedves Németország, mint anyánktól válnunk meg tőled, aki nekünk örökké drága marad.) (A kockázatos és fáradságos utazás részleteiről a következő lapszámokban tervezzük a folytatást.)

A „Wiener Abfahrtigungslisten” (bécsi elutazási listák) – ben pontosan regisztrálták az 1749 és 1804 között kivándorlók nevét, foglalkozását, származási helyét, korát, gyermekeinek számát és magyarországi települési helyüket. Reményeink szerint itt találhatjuk a Leányvárra települt első németek neveit is. Az e korszakból rendelkezésre álló magyarországi levéltári listák egyeztetése folyamatban van.

Az eddig feltárt körülmények igazolni látszanak azt a hipotézist, hogy a településünk első németjei a sváборszági Fekete-erdőből a Dunán érkeztek (tájrnyelvi hasonlóság; egy ritka visszautazási kérelem a németországi nagymamához, amelyben az azonosított leányvári Heincz János a kérelmező; a betelepítés időpontját is kiszámíthatóvá tevő helyi gazdasági összeírás, urbáriumi listák). Az egykori őshaza helyét már csak a régi térképeken láthatjuk, (David Seltzlin 1572. évi térképe) de a Nürnberg – Karlsruhe viszonylatában közlekedő szupervonat ma is a „Schwabenland” nevét viseli.

Ez időszakra is elmondható, hogy a Duna hatalom és ajándék, a népek országútja és a kultúrák közvetítője. Nem túlzás azt mondani, hogy Európát és a Habsburg Monarchiát a Duna teremtetete meg.

1709-1711 között települtek be Buda, Pest, Óbuda és a környező falvak, amelyet a szakirodalom „Ofener Berglandnak” (Budai hegyvidék) nevez. E régiónak az 1780-as években 55 ezer lakosa van, melynek 60-75 %-a német. Szomor, Süttő már 1720-ban betelepül németekkel. A szomszédos Piliscsabán 1750-ban találjuk az első német telepesekeket. A Buda környéki településeken (Zsámbék, Budakeszi, Budaörs, Etyek, Budajenő, Pilisborosjenő, Pesthidegkút...) már százszámra halnak meg az emberek az 1739. évi nagy pestis járványban. Naponta egy-egy településen 6-8 ember is meghal a retteget „fekete halálban”. A járvány elmúltával a meghal-

tak helyére új telepeseke érkeztek, akiket sok helyütt „novus svávus” (új svábok) megjelöléssel jegyezték az anyakönyvekbe.

A leányvári betelepítést több helyen is konkrétan 1755-re teszik.

Környékünk sváb telepítéseinek időszakai nagy szóródást mutatnak. Csak kevés település van olyan helyzetben, mint Máriahalom (az egykori Kirva), ahol a megboldogult Wágenhoffer Vilmos részletes kutatásai alapján szinte napra pontosan meghatározza a betelepülés idejét (1785). A zsámbéki Hans Faul (a kirvai Faul család távoli rokona) a Sonntagsblatt 1933. évi számaiban megírja a „Die Braut von Kirchwald” (A kirvai Menyasszony) című romantikus kisregényét, amely a kirvaiak betelepüléséről szól.

A leányvári betelepítés évét cáfolják az anyakönyvi bejegyzések. Martin Schusztér úr, az 1946-ban kitelepített egykori leányvári lakos részletesen feldolgozta a csolnoki anyakönyveket, ahol az első leányváriak bejegyzéseivel találkozunk. Leányvár 1803-ig a csolnoki anyagyház leányegyháza (filiája) volt. A számítógépes feldolgozást egybevetettük az eredeti születési, házassági és halotti anyakönyvi bejegyzésekkel. Az órákig tartó nyomkeresések után egyértelműsíthetőek lettek az első betelepültek házasságai, újszülöttei és elhalálozottai. Az anyakönyvi bejegyzések alapján látható, hogy nem helytálló az 1755. évi betelepítési időpont.

Schusztér úr értékes munkájának eredményét nem vitte magával a sírba. Szorgalmas munkája is lehetővé tette, hogy őseink előtt tisztelve közzé tehetjük az első egykori újszülöttek bejegyzett adatait. Az első 10 újszülött a latin nyelvű bejegyzéssel:

(Az aláhúzott anyakönyvi események eredeti másolatát mutatjuk. Mivel négy község adatai szoros sorrendben, egymás után kerültek bejegyzésre, ezért csak szelvéynyszerű kivágatokat tudunk a felvételeken bemutatni.) A bejegyzésekben községünk első plébánosának, Kurbel Józsefnek keze írását látjuk.

1752. október 20-án született Antonia Josepha, akinek apja Gasparó Pooskj, anyja: Rozalia (bejegyezve a csolnoki születési anyakönyv 78. oldalán).

1753. február 01. Margarita: apja: Conrado Pech. Anyja: Mária Barbara: anyakönyvi oldal: 79.

1753. február 06. Margaretha; apja: Andreas Wegner; anyja: Éva; anyakönyvi oldal: 79
 1753. április 18. Elizabetha; apja: Joannes Georgio Kreminger; anyja: Eleonóra 79

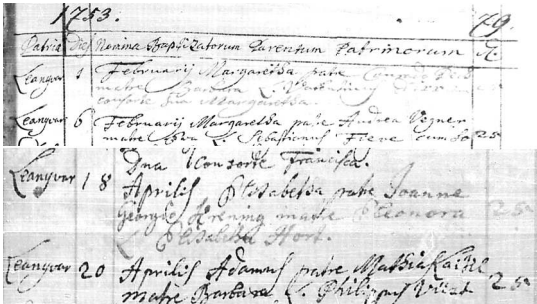
1753. április 20. Adamus; apja: Mathias Laiki; anyja: Barbara; anyakönyvi oldal: 79

1753. április 30. Julianna; apja: Michael Heintz; anyja: Susanna Baumstark; „ 80
 1753. május 28. Joannes Georgius; apja: Laurentio Kniebeiszer; anyja: Magdaléna Klein
 anyakönyvi oldal: 81.

1753. június 11. Margaretha; apja: Sebastiano Hetzlpberger; anyja: Anna Mária anyak. old. 81.

1753. július 04. Sebastíanus; apja: Jacobo Weisenburger; anyja: Regina,, 82.

1753. július 14. Joannes Henricus; apja: Christiano Terwald; anyja: Katharina „ 82.

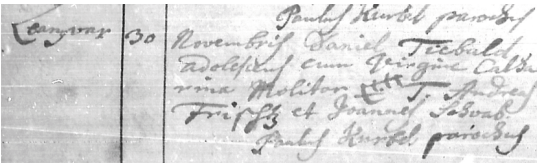

Az első házasságkötések:

1752. november 30. Tiebald Daniel és Catherina Molitor

1753. május 7. Martinos [Martinus] Pechter és Anna Mária

1753. november 4. Stefanus Fiawe és Klara Aichl

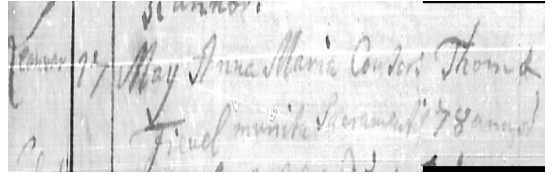
Az első elhalálozottak:

1752. május 17. Anna Mária Tomanek

1752. június 9. Sebastianus Jacobus

Weisenburger [Weissenburger]

1752. június 15. Jacob Kimmer 6 éves

Az anyakönyvi bejegyzések közül a legkorábbi esemény Anna Mária Tomanek 1752. május 17-i elhalálozása, amely igazolja, hogy 1752-ben már laktak itt betelepült németek.

Németországi származási helyük felderítése érdekében már az esztergomi testvértelepülés Echingen/Donau levéltárában az Esztergomi Német Kisebbségi Önkormányzat közvetítésével folyik a kutató, felderítő keresés. Az időigényes kutakodás egy-egy érdekes dokumentuma mindig felszínre hoz egy-egy értékes momentumot, amely e felderítő tevékenység szépséges izgalmát adja.

További érdekességet jelenthet a betelepítő kiléte. A korszak nagy befolyással bíró főnemese Grassalkovich Antal gróf volt. Ő csolnoki kegyúrként a csolnoki templommal együtt 33 templomot és kolostort építtetett. Nagyvonalú betelepítőként ismert, de e vonatkozású leányvári tevékenysége még nem igazolt.

Az óbudaai klarisszák tulajdonában volt a leányvári birtok, amely II. József rendeletei alapján a Vallás Alap tulajdonába került, és Kirva és Mogyorósbánya birtokaival kiegészülve a csolnoki uradalomhoz tartozott. Sok részletkérdés vár még tisztázásra, amelyről természetesen olvasóinkat is folyamatosan tájékoztatni kívánjuk.

Az elmúlt negyed évezredben sokszor érték megpróbáltatások e népcsoport tagjait, de a viharok elmúltával mindig magára talált, és munkájával, szorgalmával tiszteletet és megbecsülést szerzett magának itthon és szerte a nagyvilágban. E halmozott erkölcsi érték legyen enyhítője szüleink, nagyszüleink háború utáni traumájára emlékező napjainkban.

Leányvár, 2011. február 27-én

Dr. Szakmár János

LEÁNYVÁRI ARANYAK A MEGYEI DIÁKOLIMPIÁN

Remek eredményeket értek el a leányvári diák és serdülő judosok Oroszlányban rendezett Megyei Diákolimpián. Tizenegy csapat 110 versenyzője, köztük franciák is indultak a küz-

delmekben. Egyéni eredmények: Diák „D” korcsoport: 24 kg és 26 kg: Kardos Orsolya - két db 1. hely, 36 kg: Tandi Zsanett - 1. hely, +45 kg: Farkas Szilvia - 1. hely, 30 kg: Kótai Barnabás - 1. hely, Bugyi Áron - 2. hely, 24 kg: Földesi Dávid - 1. hely, Tomázi Márk: 2. hely, 28 kg: Huszka Kevin - 1. hely, Schiszler Bence - 2. hely.

Diák „C” korcsoport: 24 és 26 kg: Kardos Tímea - két db 1. hely, 28 kg: Herbert Kamilla - 1. hely, 30 kg: Mezei Martina - 1. hely.

Diák „B” korcsoport: 24 kg: Veres Kinga - 1. hely, 32 kg: Dávid Mónika - 1. hely, 49 kg: Tandi Alexa - 1. hely, +49 kg: Ráczberger Karina - 1. hely, +55 kg: Farkas Szilárd - 1. hely, 36 kg: Szöllösi Gergő - 3. hely.

Diák „A” korcsoport: 38 kg: Buzás Gergő - 1. hely.

Serdülők: 40 kg: Szabó Hugó - 1. hely, 57 kg: Rábai Boglárka - 1. hely, 73 kg: Klányi Márk - 1. hely, +81 kg: Móczik Máté - 1. hely, 36 kg: Horváth Menyhért - 2. hely, 45 kg: Vadas Gellért - 2. hely, 50 kg: Kreisz Ádám - 2. hely. A Felnőtt Világkupán, Bécsben a 16 éves (még junior korú) Szabó Katinka 57 kg-ban 7. helyezést ért el és felkerült a világranglistára.

IFI MAGYAR BAJNOKSÁG

UTE csarnokában rendezték a 2011-évi IFI magyar bajnokságot a leányvári judosok. Kíválónan teljesítettek: Makovics Roxána és Klányi Erik (első éves ifi versenyzők).

Egyéni eredmények: 70 kg: Makovics Roxána - 2. hely, 81 kg: Klányi Erik - 3. hely, +70 kg: Fenyvesi Diána - 5. hely, 90 kg: Pásztor Gergő - 5. hely, 45 kg: Faragó Norbert - 7. hely.

JUNIOR VÁLOGÁTO

A junior válogató versenyt a Budapest BHSE csarnoká-

ban rendezték, ahol nagyon jól versenyzett: Kerstner Róbert, a még serdülő Rábai Boglárka és Szikora Kristóf.

Egyéni eredmények: +100 kg: Kerstner Róbert - 1. hely, 57 kg: Rábai Boglárka - 2. hely, 78 kg: Nagy Annamária - 2. hely, 100 kg: Szikora Kristóf - 3. hely, 70 kg: Zupkó Noémi - 4. hely, 81 kg: Rábai László - 7. hely.

A LEÁNYVÁRI JUDOSOK 2010. ÉVI ÉRTÉKELÉSE

Az eredmények nagyon sikeres évről tanúskodnak, a leányvári judosok 3500 pontot szereztek a nemzetközi és a hazai bajnokságon, melynek eredményeként a 174 egyesület közül 9. helyen állunk.

Versenyszáma: 78 (több korcsoport egy napon).

Aranyérem 186 db, ezüstérem 142 db, bronzérem 204 db.

NEMZETKÖZI EREDMÉNYEK:

Európa bajnokság: ifi 3. hely, Felnőtt Világkupa: 2 db 5. hely, Szenior VB: 5. és 7. hely, Németország (Töging): 16 db 1. hely, Lengyelország (Krosno): 5 db 1. hely, Olaszország: 12

db 1. hely

NEMZETKÖZI CSAPAT EREDMÉNYEK:

Magyar ifi válogatott csapat - női DUNA KUPA: 1. hely, Olaszország (Spilinbergo)női kupa: 1. hely 38 SE közül. Férfi Kupa 1. hely 41 SE közül. Németország (Töging) 50 éves csapatverseny: 1. hely (döntőben győzelem a

Köszönet sikerkovács edzőinknek: Pfluger Antalné, Kovács Ernő, Nagy József, Péntek Zoltán, Pócsföldi Gábor, Szabó Ferenc és Pfluger Antal.

Köszönjük támogatásukat: Leányvár, Piliscsév, Kesztlőc, Pilisjászfalu Önkormányzatainak, a Leányvári Német Kisebbségi Önkormányzatnak, az iskola és óvoda vezetőinek és tanárainak, CNC Cetrum Kft-nek (Esztergom), Nagy Tamásnak (Piliscsév), Gáspár Tibornak és Oláh Imrénnek (Pilisjászfalu).

Salzburgi Rendőrök ellen)

MAGYAR BAJNOKSÁG FELNÖTT:

Diák-Ifi-Serdülő-Junior-U23 és Felnőtt korcsoportban 11fő lett MAGYAR BAJNOK.

SZABÓ KATINKA IFI, JUNIOR és FELNÖTT MAGYAR BAJNOKI CIMET szerzett.

MAGYAR FELNÖTT CSAPATBAJNOKSÁG:

Női és Férfi felnőtt 1. osztály: Leányvár női csapat - 2. hely, a két férfi csapat - 3. hely.

JUNIOR CSB: női csapat - 2. hely, a fiúk a 3. helyen végeztek.

IFI CSB: női csapat - 2. hely, fiú csapat - 5. hely.

Jól sikerült a szeptemberben megrendezett Falunapi kupa, melyen esztergomi, únyi, kesztölci, pilisjászfalusi, piliscsévi és leányvári óvodások és iskolások 82 fővel vettek részt.

Köszönjük a szülők aldozatos segítségét.

Gratulálunk Pócsföldi Gábornak a MAGYAR JUDOÉR bronz fokozatához!

Gratulálunk a 2010. évben, nagyon sikere-

sen működő bíróinknak: Oláh Szilárd (országos bíró), Péntek Zoltán (országos bíró), Bíró Szabolcs (1. oszt. bíró), Vadas Dániel (3. oszt. bíró), Rábai László (3. oszt. bíró).

*Pfluger Antal
SE elnök*

„szeretés csak szeretésnek lehet jutalma”

Levél, képeslap, vers és fénykép Dr. Miskolczy Kálmán atyától

Az idén ötven éve, hogy a Békés megyei Bucsáról nevelő szüleimmel Leányvárra költöztünk. Ismerkedtünk, barátkoztunk az itteni emberekkel. Jó indulattal viseltettek irántunk. Könnyű volt beilleszkednünk. Én is hamar barátokra leltem. Most csak Engler Ferit, Bognár Gabit és Juhos Dodót említem, de voltak mások is.

A felnőttek közül: a Farkas házaspárt, Erdei Gyula tanárt és Dr. Miskolczy Kálmán plébános urat fogadtam leginkább szívembe. Kálmán bácsit Bognárral és Juhossal viszonylag gyakran látogattuk a plébánián. Beszélgetéseink alkalmával egy rendkívül művelt, nyitott egyéniséget ismertünk meg személyében. Sokoldalú tájékozottsága is lenyűgöző volt számunkra.

Engem már akkor az irodalom felé taszigált érdeklődésem. Annak is a leghetetlenebb műfaja: a költészet izgatott. Rengeteg verset olvastam. Annyit, hogy magam is „bűnbe estem” és írni

kezdttem. Zsengéimet persze megmutattam Kálmán bácsinak. Örömmre látott bennünk fantáziát, és további alkotásra biztatott. Balassi, Berzsenyi, Ady, József Attila, Babits verseket mondott FEJBŐL! Nem minden célzatosság nélkül... Előszörban istenes verseiket idézte, ajánlotta figyelmünkbe. Egyik alkalommal kis alakú könyvecskével ajándékozott meg. Tóth Árpád: Lélektől lélekig volt a kötete címe. Alcíme pedig: Legszebb költeményei.

Amíg élek, hálás vagyok, leszek neki érte.

Hirtelen eltűnt az életünkől. 1965-ben édesanyjával Olaszországba távozott, de párbeszédünk nem szakadt félbe.

Íme, egy időközben emlékirattá nemesült levele:

*Leányvár, 2011. I. 6. Vízkereszt napján
Sárándi József*

Wallombrorai, 65. VIII. 1.

„Kedves Józsi!

Levelét megkaptam és igazán jóleső érzéssel olvastam a szép gondolatokban és kifejezésekben gazdag írását. Olyan levél, melyre nem lehet sablonos választ adni. Részben ezért is kések a válasszal. Szeretnék én is szívből, lélekből írni, hisz „szeretés csak szeretésnek lehet jutalma.”

Felelősség is terhel némileg, hiszen mint írja: „talán Ön indította el bennem azt a sziklát, melyet megállítani már nem tudok.” Mi ez a szikla? Nyilván a hivatásérzés dörömbölő vágya, a küldetésudat nyugtalanító érzése, sóvárgás arra, hogy mindaz a szép és jó, amit meglátott, másoknak is birtoka és élménye legyen. Kiket ez a szikla görget, ösztönös rokonszenvet éreznek egymás iránt, s talán ez magyarázza barátságunkat is.

Valóban jóleső az a megértés, mellyel elhártozásom hírért fogadta, s szeretném, ha úgy fogná fel Józsi is, hogy ez nem jelent hűtlenséget hazámhoz. Hisz mindazt, amit itt tanulok, ami élmény és tapasztalati anyag gyanánt lelkivilágom gazdagítja /ahogy Józsi szépen írja: „az értelem táguló köreiben élve”/ egykor, remélem hazám érdekében is hasznosíthatom.

Egészségem sajnos még nem tökéletes, jelenleg egy üdülőben, ezer méter magasan a tengerszint fölött, Firenze közelében /

Wallombrorai/ élek, s remélem, ez is jót fog tenni.

Gondolom, sok a munkája, s mellett szellemileg is dolgozni, valóban kimerítő. Az a fokozott szellemi, intellektuális élet, amit folytat, és ugyanakkor fizikailag is végez, néha aggodalommal tölt el. Okvetlenül fontosán tartának egy 2-3 hetes teljes kikapcsolódást és környezetváltozást a hegyek között vagy a Balatonon, ahol nem foglalkozna mással, mint a szabad természet szemlélésével, elmélkedéssel és persze versírással. Anyagi viszonyaik nem annyira rosszak, hogy ezt a luxust meg ne engedhetné magának. Szülei is örülnének, jól tudom. Lehet, nyitott ajtót döngetek, s már szintén eltervezte ezt vagy meg is volt a nyaralás. Annál jobb. Ha nem, akkor okvetlenül, aug. vagy szept. hónapban. Az egyetem esti tagozata úgyis csak októberben kezdődik, tudomásom szerint, s a nyaralással elvesztegetett idő megtérül: frissebben tanul, dolgozik.

Mikor kijöttem Rómába, kezdtem én is járni az itteni nagy hírű Gregoriana pápai egyetemre. Bizony csak itt láttam, mennyit felejtettem. Hozzáláttam az egyháztörténethez, az ókeresztény irodalomhoz, sőt a filozófiai ismeretek felújításához, de ezt már nem bírta az agyam. Kénytelen voltam abbahagyni.

Ha a filozófiával is foglalkozik, ajánlom a filozófia történetét, persze nem marxista szempontok szerint, hanem önálló, független feldolgozás alapján. /Ha sikerülne magyar nyelvű ki-

adást szerezni, elküldöm magának./

Mostanában jelent meg itt egy magyar nyelvű folyóiratban Klaniczay Tibor irodalomtörténetének kritikája. Szeretném elküldeni. Elég szigorú, sőt lesújtó.

Örülök, hogy verseire felfigyeltek. Valóban a legtöbbje filozófiai mélységű, és gazdag szimbolikájú vers. Kár, hogy Istenélményei még nincsenek, persze erről nem csak maga tehet. Legnagyobb költőink az Istenélményük alapján tudták kifejezni legmélyebb gondolataikat. Mindegyik terveztem egy ilyen gyűjtemény összeállítását: Magyar költők Istenélménye címen.

Az Istenélmény azért is fontos, mert aki benne olyan nagy emberszeretetet van, mint például magában is Kedves Józsi, az igen könnyen elcsügged az Istenszeretet élménye nélkül, mikor majd tapasztalja: az emberek hálátlanságát, durvaságát, sőt néha aljasságát is. Persze maga még az optimista racionalizmus Socrates-i elvét vallja, mely szerint az emberek rosszassága tudatlanságuk következménye. Ha tudásban, műveltségben felemeljük az embereket, akkor erkölcsileg is felemeltük őket.

Ez részben igaz, de a keresztény filozófia elvei szerint, az emberben van valami eredeti „hiba”, „gyári hiba”, nem úgy érve, mintha Isten selejtet alkotott volna, hanem az emberiség őskorától származó szellemi zuhanás, bukás, bűn, engedetlenség, az Isten elleni lázadás, a kevélység, az önzés, a hatalomvágy, s csak az tudja meggyógyítani ebből, aki helyreállítja az eredeti rendet, mely a teremtésben kezdetben megvolt. Ezt a rendet elvileg helyreállította az Isten-Ember: Jézus Krisztus, s követőinek feladata, hogy amit Ő elvileg megvalósított, azt az Ő hívei ténylegesen megvalósítsák.

A tudatlanság megszüntetése, az önzés elleni küzdelem, az emberszeretet gyakorlása, mind, mind krisztusi program, még akkor is, ha az emberek nincsenek tudatában ennek. Ezért érzem Józsi magával kapcsolatban lelki rokonságot. Tisztultabb eszmék világában talán még találkozhattunk, sőt még nyíltan is együttműködhetünk valamikor. Addig is maradjunk kapcsolatban a lélek és a szellem vonalán.

Érdeklődik itteni helyzetemről. Ez minden szempontból a leghatékonyabb. Az olasz nyelvbe sikerült úgy belejónom, hogy olaszul már prédikáltam is. Persze előzőleg leírva, és az olasz nyelvben perfekt rendtársaim által kijavítva. De olaszul fogalmaztam, és nem sok nyelvtani hiba volt. Itt a misézés is olaszul megy, ez könnyebb, mert a szöveget legtöbbször olvasni kell. A gyónatás is egyre jobban alakul.

Társalgás közben az olaszok gyakran érdeklődnek Magyarország felől. Iparkodom a valós helyzetet érzékeltetni. Elismervé, mi jó, nem kendőzve a hibákat sem.

Jelenleg Firenze közelében a hegyek között a Wallambrorarai apátság közelében tartózkodom. Egy árvaház gyermekeire felügyelnek kis papjaim, én pedig órájuk.

A táj mesésen szép, ezer méter magasan vagyunk, körülöttünk is hegycsúcsok. Gyönyörű fenyőerdő közepén van a Kolónia, ahogy nevezik: helyes kis faházak, kis kápolna... Kb. 30-40 gyerek, 12-16 évesek, elevenek, hangosak, barátságosak. Persze a kultúra és civilizáció itt sem hiányzik, hisz autó út vezet föl, tőlünk pár száz méterre modern szállodák, nyaralók, villák sora. Firenze népe a hőségtől ide menekül, legalább is szombaton meg vasárnap. Itt mindig kellemes, friss a levegő. Rómában harmincharminchat fok van, Firenzében ugyancsak, itt meg húsz-huszonkettő. Este pulóverre is szükség van.

Olvastam, és hallottam a kint járt magyaroktól, milyen nagy árvíz volt nálunk, s mennyi kárt okozott. Leányváron is nagy felhőszakadás volt Őrnápolnánál. Utódom, az új plébános talán még ott van, úgy hallom, ő is elmegy.

Gábor /Bognár/, Dodó /Juhos/ remélem jól vannak, őket is melegen üdvözlöm. Természetesen kedves szüleiket is, valamint a szomszédokat: Czinegéeiket, Hegyiéiket, Takácséikat, Markóéikat és Grosz Henriket!

Levelezik-e még Németországi ismerőseivel? Látja, oda is elmehetne néhány hétre. Szótár segítségével megmondhatná a legszükségesebbeket, s az nem baj, ha nem beszélhet sokat. Többet tud látni és elmélkedni.

Remélem, meg lesz velem elégedve, hogy részletesen írtam, ha nem is mindenről, de legalább, amit a legfontosabbnak tartottam.

Kérem, tartsanak meg jó emlékezetükben, és mint már írtam Kedves Józsi én is örülnék, ha néha felkeresne levelével, és beszámolna eredményeiről, terveiről, sőt egy-két sikerültebb versét is mellékelhetné.

A következő tanévre is sok sikert kívánok.

Isten áldását kérem életére és baráti szeretettel üdvözlö:

Miskolczi Kálmán

Utóirat: Engedje meg, hogy egy saját versem is mellékeljem.

*Istenem, miért nevensz ki engem, mondd?!
Hisz forró vággyal úgy kereslek Téged,
Mint gyermek anyját, furcsa nagy tömegben,
Kit elveszített egykor, régestelen régen,
S jaj emlékezni sem képes reá már,
Csak hajának hűvös illatára,
Egy-két csókra, rég letűnt időkből.*

*Így kereslek és mosolygol rajtam,
Mért vagy oly bús, távoli idegen?
Akaratod új világot gyűjthet,
És eltűnődsz egy hulló levelen.*

*Várlak Téged, érzem és remélem,
Rám találsz egy hűvös reggelen,*

*Mikor elhagy minden és didergőn,
Állok árván, koldus-meztelen.
Betakargatsz anyáskodva, lágyan,

Átölelsz és úgy viszel karodba,
Fénybefúló másvilágok útján,
Mint a sas, a szárnyaival óvva.*

*Örök napfény süt le ránk az égből,
Tapsolok és elfelejtek mindent,
Vállad közé rejtem el az arcom,
S úgy pergetem hangtalan a könnyem.*

/1947/

Tájékoztató a Leányvári Beteg és Hátrányos Helyzetű Gyermekekért Alapítványról

Alapítványunk 2000 óta működik, 2003-ban érkezett első ízben 1 %-os átutalás, 11.708 Ft összegben.

2004-ben 74.262 Ft

2005-ben 57.022 Ft

2006-ban nem érkezett,

2007-ben 6.325 Ft és 8.335 Ft

2008-ban 38.541 Ft

2009-ben 33.706 Ft

2010-ben 24.683 Ft,

amely mindössze 7 fő 2009. évi személyi jövedelemadójának 1 %-a után keletkezett.

Megnyugtatóan közlöm, hogy Alapítványunk nem csak az 1 %-okból gazdálkodik, a csekkes és banki befizetéseink ugyan megirítottak, de más módját is megtaláltuk a rászorulóknak támogatásának, jótékonyági hangverseny rendezésével, közvetlen gyűjtéssel, melyet ezúton is hálás szívvel köszönünk meg, és kérjük, hogy rendezvényeiket továbbra is látogassák.

Alapítványunk 2010. december 31-i állapot szerint 1.476.382 Ft lekötött tőkével rendelkezik, melynek kamatait, az állami támogatásként kapott SzJA 1 %-okkal együtt teljes

egészségében az alapító okiratban foglalt célokra használunk fel, leányvári általános iskolás gyermekek étkezésére, rászoruló kisgyermekes családok támogatására.

Kérjük, hogy a 2010. évről készült adóbevallásánál támogassa a Leányvári Beteg és Hátrányos Helyzetű Gyermekekért Alapítványt személyi jövedelemadója 1 %-ával!

Adószáma: 18611605-1-11.

*Érdi Ferencné
alapító*

Tisztelt Leányváriak!

Kérjük, adjuk 1%-ával segítség a leányvári civil szervezetek!

Leányvári Beteg Gyermekéért Alapítvány:

18611605 – 1 – 11

Leányvári Iskoláért Alapítvány:

18609903 – 1 – 11

Leányvári Óvodáért Alapítvány:

18613889 – 1 – 11

Leányvári Nagycsaládosok Egyesülete:

18613425 – 1 – 11

Leányvári Német Nemz. Kult. Közhasznú Egyesület:

18617096 – 1 – 11

A Leányvári Képűjság hírei:

A tervezett programok:

március 16. – Erdély Jenő emlékest
(2001. március 24.)

március 20. – Táncos falufarsang (2011.)

március 27. – Testületi ülés (2011. március 1.)

Jó szórakozást kívánunk!

Anyakönyvi hírek

Megszületett:

Kiss Márta és Hock János lánya, Heidi Márta

(2010. december 03.)

Börcsök Livia és Boros Gergely fia, Noel

(2010. december 17.)

Hirsch Fruzsina Anikó és Hanzelik Gábor lánya, Borbála

(2011. január 22.)

Gosztola Csilla és Baumstark Tibor lánya Laura Anna

(2011. február 19.)

Elhunyt:

Csordás Vincéné (2010. december 15.)

Gerstner Benedekné (2010. december 21.)

Schiszler Mihályné (2011. február 8.)

Születésnapjukat ünneplik:

Sok boldogságot és jó egészséget kívánunk januárban, februárban és márciusban született polgártársainknak. Külön gratulálunk a szép kerek évfordulóhoz:

Berényi Mihály (60)

Eifert Mihályné (85)

Gulyás István (70)

Lappó Károlyné (60)

Maksa Istvánné (85)

Zorics Ferenc (80)

és

Engler Györgynének, aki 91. életévét töltötte be január hónapban.

1946-2011

**Március 27-én 8:45-kor
német nyelvű szentmise,
majd utána
a Falumúzeumnál
is koszorúzunk!
EMLÉKEZZÜNK!
1946-ra,
a svábok elűzetésének
szomorú évfordulójára!**

**Közreműködik a
Leányvári Német Nemzetiségi Dalkör és a
Leányvár Sramli**

--- Impresszum ---

Leányvári Újság – Leinwarer Zeitung · Leányvár község lapja · Megjelenik minden hónapban · Lapzártá: minden hónap ötödikén · Kiadja: Leányvár község Polgármesteri Hivatala · Sokszoroztatás: FÉBÉ Kft. · Megjelenik 260 példányban · Főszerkesztő: Misik Hajnalka · Szerkesztő: Dr. Szakmár János · Hirdetésfelvétel a Polgármesteri Hivatalban · Hirdetések árai: egy oldal 6.000 Ft + Áfa, fél oldal 3.000 Ft + Áfa, negyed oldal 1.500 Ft + Áfa. · Lakossági apróhirdetések közzététele ingyenes.

Elérhetőség: leanyvariuj sag@freemail.hu. Észrevételeiket, kérdéseket a Polgármesteri Hivatalban elhelyezett gyűjtőládán, valamint a Leányvári Újság e-mail címén keresztül juttathatják el a szerkesztőségnek.

2011. március 9.

ISSN 2060-4874